

Seni daiktai

Seni daiktai mane žavėjo
Nakties tamsos užliejami:
Aliejus žibalinėj lempoj
Kvepėjo tartum medumi.
Šventas Kazimieras Trirankis
Nuo sienos dvelkė nebylus;
Varinis puodas išsirangęs
Talpino suodinus vaikus.
Ližė virš židinio švitravo
Vis klevo lapais papuošta -
Senelė garsiai aimanavo
Duonoje kryžių brėždama.
Medžioklį šautuvą dvivamzdį
Žinojau esant rūsyje,
Naujųjų metų naktį, Drauge,
Iššaudavau karnavale!
Iš nuotraukos pirmos jaunystės,
Gulinčios albumo kampe,
Žvelgė veidelis vos pražydes
Su rožės žiedu atlape!
Malkinėj ty mo balnas guli,
Dėvėti batai pentiniais,
Į keistą gramfoną žiūri
Mėnulis tango spinduliais!
Stalčiuj mebliuoto neseseo
Perjuostos suomišku peiliu
Damiškos pirštinės kikena
Raganų puotos laukimu!
Vokiškas opelis rūdyja-
Padengti vėl juodu laku?!
Kadaise jis gyvybes rijo
Gestapo ponų liepimu!
Žaizdre raudonos anglys kaito;
Su jom kartu ir geležis!
Mačiau ir tą vaikystėj vaizdą -
Kaip dumplės įpučia ugnis!
Atėjęs ubagas už lango
Lazda barbeno tylomis:
Bijojau jo kelnyčių rangu
Slapstydamasis basomis!

Ledų iš tvenkinio vežimais
Į sklepą klojo plytomis;
Klevų sula gardžiai vaišino
Sodietį skubant pėsčiomis!
Atidarau dėžutę kraičio,
Papuostą spindinčiu glaistu
Monetų sidabrinių skaičių
Iš naujo šimtąkart renku!
Ilga, šiaudais dengta pastogė,
Pajuodę balkiai palubėj -
O kiek daiktų, rakandų mainos
Mano pašamonės gelmėj!
Antai klebetai sukabinti,
Iš molio nudrėbta asla,
Rūpintojėlio akys spindi
Nusvirę po sunkia našta.
Kitur pintos odos bizūnas,
Lovys plakimo dar yra.
Grandinės, apkaustai rekrūtų,-
Meškos apdirbta iškamša!
Štai piktas grafas atsišaukia
Audėją baudęs nejuokais!-
Į karstą nakčiai gultis liepęs
Koplyčioj kapinių kadais!
Akordeonas, smuiko stygos,
Moters povyza gilumoj -
Žemaitišku rūbu rėdyta
Muziejaus menėj Kretingoj!
Vaizdai, epochos susipynę,
Alsuoja gilumoj širdies.
Tai vis senų daiktų jaunystė -
Prabėgę amžiai ataidės!
O jie kiek paslaptis praskleidę
Vėl užsivėrė savastin,
To sentimentais neprikelsi -
Visad tik liks jie su manim!